

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/177/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112203909
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2012:6112203909.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka č.5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Údernícka č.5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. J., J. č.X/G, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká č. 16, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, Ul. Sov. hrdinov č.163/66, o 395,10 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 05.06.2012, č.k. 7C/82/2012-46, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým súd zaviazal navrhovateľa uhradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu vo výške 86,04 eur **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ je povinný nahradiť trovy odvolacieho konania vedľajšiemu účastníkovi vo výške 26,09 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet jeho právneho zástupcu vedený vo E., G., JUDr. Igor Šafranko, číslo účtu: XXXXX-XXX/XXXX, VS: XXXXXXX.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd zastavil konanie, rozhodol o vrátení časti zaplateného súdneho poplatku navrhovateľovi a zároveň navrhovateľa zaviazal uhradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania vo výške 86,04 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa domáhal od odporcu zaplata 395,10 eur. Podaním zo dňa 31.05.2012 navrhovateľ zobral návrh v celom rozsahu späť. Súd podľa § 96 ods.1 konanie zastavil a o trovách konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi rozhodol podľa § 146 ods.2 O.s.p., keď poukázal na to, že navrhovateľ zobral návrh späť až po vznesenej námietke premlčania vedľajším účastníkom, čím zavinil, že sa konanie muselo zastaviť. Preto uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Proti rozhodnutiu sa odvolal navrhovateľ. Žiadal napadnuté rozhodnutie vo výroku o trovách konania podľa § 220 O.s.p. zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi súd náhradu trov konania nepriznáva. Zároveň si uplatnil trovy v odvolacom konaní celkom vo výške 19,12 eur.

V dôvodoch odvolania uviedol, že podáva odvolanie proti rozhodnutiu v časti, ktorou súd zaviazal navrhovateľa na úhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Namietal nesprávne právne posúdenie veci. Podľa jeho názoru v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva.

Cieľom združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (ďalej len „združenie“), je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.

z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods.2 O.s.p..

Navrhovateľ nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Spochybňuje nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom. V danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. Namietal, že sa prioritne predpokladá pomoc zo strany združenia založeného za týmto účelom, nie zo strany zvoleného zástupcu združenia.

Poukázal na to, že samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie.

Taktiež zastáva názor, že ak sa združenie rozhodne využiť pre zastupovanie v konaniach pomoc advokáta (splnomocniť ho na zastupovanie v tisíckach sporov, do ktorých hromadne vstupuje), musí trovy právneho zastúpenia znášať z vlastných prostriedkov. V opačnom prípade jeho konanie vytvára dojem účelovosti.

Podľa jeho názoru konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť by mal súd prihliadnuť s použitím § 150 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať.

Zároveň uviedol, že rozhodnutie o náhrade za úkon právnej služby „prevzatie a príprava právneho zastúpenia“, je nepreskúmateľné, nakoľko z rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom sa právny zástupca oboznámil so spisovým materiálom. Navyše vyjadrenia právneho zástupcu v konaní sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach (len vpisovania do kontextu) a opäť zdôraznil, že podľa ich názoru takéto úkony má prioritne vykonávať samotný vedľajší účastník.

K odvolaniu sa písomne vyjadril vedľajší účastník. Uznesenie okresného súdu v napadnutej časti žiadal potvrdiť ako vecne správne a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

K jednotlivým námietkam navrhovateľa uvedeným v odvolaní uviedol, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, koná však iba sám za seba. Právo na zástupcu má z rovnakého dôvodu, z akých ho má navrhovateľ. Je preto absurdné, ak navrhovateľ, ako účastník konania zastúpený advokátom upiera právo na zastúpenie inému účastníkovi.

Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc je odvodená z článku 47 ods.1 Ústavy SR. Podľa neho každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Vedľajší účastník, ako občianske združenie, je zložené prevažne z laikov v oblasti práva a je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov. Má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“.

Vstupom vedľajšieho účastníka do konania sa navrhovateľ zrazu v súdnych konaniach začína ocitáť v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť.

V danej veci konanie bolo zastavené po tom, čo vzal navrhovateľ svoj návrh späť v celom rozsahu, a to až po ich vstupe do konania, stalo sa tak v dôsledku ich aktivity. Ich účasť v konaní je pre spotrebiteľa efektívna, v zmysle cieľu a účelu, na ktorý je združenie založené.

Uviedol otázku, prečo finančný gigant, akým je predchodca navrhovateľa, postúpil pohľadávku navrhovateľovi, ktorý sa zaoberá vymáhaním pohľadávok, a prečo sa tento silný navrhovateľ dáva zastupovať silnou advokátskou kanceláriou proti slabému spotrebiteľovi, ktorému vytýka, že sa ho ujalo združenie, ktoré je na tento účel zriadené a združeniu vytýka, že sa dalo zastupovať advokátom.

Svojou podstatou u dodávateľa ide o nekalé obchodné praktiky, ktoré sťažujú už aj tak ťažké sociálne postavenie najchudobnejších vrstiev obyvateľstva. Práve proti takýmto dodávateľom a proti ich neprijateľným zmluvným podmienkam a nekalým obchodným praktikám je úloha združení nezastupiteľná, lebo aj keď súd skúma neprijateľné zmluvné podmienky ex offio, nemôže napr. poučiť spotrebiteľa o premlčaní. Pritom prax potvrdzuje, že dodávatelia majú celoplošne snahu ignorovať premlčaciu lehotu podľa Obč. zákonníka, predkladajú nekalým spôsobom spotrebiteľovi zmluvné podmienky, podľa ktorých sa dožadujú premlčacích lehôt.

Zdôraznil, že svojou činnosťou naplňajú vysoké ciele politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov v zmysle článku 169 Lisabonskej zmluvy, článku 38 Charty základných práv EÚ, príslušné smernice EÚ a rozsudky Súdneho dvora EÚ. Na napĺňanie týchto cieľov so odkázaním na právne služby. Aj keď sú združením na ochranu spotrebiteľov, nie sú právnicmi a podľa ich skúseností s aplikáciou spotrebiteľského práva na súdoch sa bez pomoci advokátov nezaobídu. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta aj na náhradu trov konania. Zároveň zdôraznil novelizované ustanovenie § 137 O.s.p., podľa ktorého im výslovne patrí náhrada výdavkov na zastupovanie advokátom.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že združenie má v radoch členov, ktorí majú právnické vzdelanie, uviedol, že majú len jednu takúto členku, ktorá žiadnu právnu prax nevykonáva. Táto námietka je však irelevantná, pretože pokiaľ by sa mali v praxi presadiť názory navrhovateľa, ktoré sa snažia uprieť im právo na zástupcu, vzhľadom na predmet ich činnosti, tak potom by bolo problematické aj zastupovanie advokátmi, napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, atď., ktorí sú právnikmi, čo by bolo v evidentnom rozpore s platným právom.

Zdôraznil jednotlivé vzťahy medzi subjektmi vystupujúcimi v civilnom procese. Pomoc spotrebiteľom neposkytuje právny zástupca, ale združenie, ktoré je zastúpené svojím právnym zástupcom. Právny zástupca nemá žiaden právny vzťah k spotrebiteľovi, teda odporcovi, iba k združeniu, ktorého splnomocnil právnym zastupovaním.

K námietkam navrhovateľa vzniesol otázku, prečo sa navrhovateľ dáva zastupovať advokátom v typovo jednoduchých právnych sporoch. Ak sa navrhovateľ zaoberá podľa predmetu svojej činnosti vymáhaním pohľadávok, je to jeho bežný predmet činnosti a bežná agenda, a preto možno právom očakávať, že na vybavovanie svojej bežnej agendy je materiálne a personálne vybavený. Pozícia vedľajšieho účastníka je diametrálne odlišná od pozície navrhovateľa. Ak by do konaní nevstúpili, navrhovateľ by mal právoplatné platobné rozkazy, v ktorých by mu boli priznané premlčané nároky. Práve ich vstup do konania spôsobuje čiastočne prietrž týmto nekalým praktikám navrhovateľa. Ich cieľom nie je výroba trov konania, ale efekt pre spotrebiteľa a trovy konania sú len logickým dôsledkom tohto efektu. Oni žaloby nepodávajú, chránia spotrebiteľov pred žalobami, ktoré podáva navrhovateľ. Stačí, ak navrhovateľ prestane predmetné žaloby podávať a nebude mať problém s trovami.

Pokiaľ navrhovateľ namieta, že ako združenie vystupujú bez právneho zastúpenia vo viacerých sporoch na ochranu spotrebiteľov a z tohto dôvodu ich právne zastúpenie je nehospodárne, to že v tomto konaní vystupujú prostredníctvom právneho zástupcu, je ich ústavným právom a taktiež si to vyžaduje enormné množstvo žalôb podávaných dodávateľskými a vymáhačskými spoločnosťami porušujúcimi

spotrebiteľské právo, čo objektívne nie je možné bez advokátov, ktorí sú na to materiálne, personálne a priestorovo vybavení, zvládnuť. Združenie ako nezisková organizácia na to nemá ani priestorové, ani materiálne, ani personálne možnosti.

Pokiaľ navrhovateľ navrhuje aplikáciu § 150 O.s.p., pre takýto postup nie sú splnené zákonné podmienky. Sociálne aspekty u navrhovateľa neprichádzajú do úvahy. Pokiaľ ide o trovy účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva, o tom svedčí úprimnosť snáh navrhovateľa, ktorý podáva na súdoch SR tisíce žalôb, v ktorých si navrhovateľ v návrhoch na začatie konania uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby, medzi ktorými je aj úkon písomné podanie protistrane - pokus o zmier, ktorý už mnoho rokov nemá oporu v advokátskej tarife. K námietke vo vzťahu k uskutočneniu úkonu právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia uvádza, že tento úkon bezpochyby a logicky museli uskutočniť, keď sa stali vedľajším účastníkom v konaní. Nevie si technicky predstaviť, ako sa dá oboznámiť so žalobou a písomnosťami, keď ešte ten-ktorý subjekt nie je účastníkom konania. Najskôr museli do konania vstúpiť, až následne im vznikajú práva, aké má účastník, t.j. aj právo na to, aby im bola doručená žaloba s prílohami, ku ktorej by sa mali možnosť písomne vyjadriť. Úkon prevzatie a prípravy zastupovania vrátane prvej porady s klientom u vedľajšieho účastníka spočíva podľa pokynov klienta v zistení existencie živej spotrebiteľskej veci na súde a zistenie dodávateľa, ktorý žalobu podal. V rámci tohto úkonu súdu zasiela vstup vedľajšieho účastníka do tej-ktorej spotrebiteľskej veci, s čím sa stávajú vedľajším účastníkom.

Pokiaľ navrhovateľ konštatuje, že ich vyjadrenia sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach, je to preto, lebo týmito vyjadreniami reagujú na rovnaké žaloby navrhovateľa. Vyjadrenia nedávajú samoučelne, ale reagujú nimi na žaloby navrhovateľa, keď mnohokrát znášajú námietky premlčania. Nie je im zrejmé, prečo by pri vznášaní námietky premlčania mali v každej veci používať nejaké inovované formulácie.

Podstatu správnosti výroku prvostupňového súdu o úhrade trov konania vidia v tom, že navrhovateľ zobral návrh späť, preto zavinil zastavenie konania a mal by znášať náhradu jeho trov.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu danom ustanovením § 212 ods.1, 2 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods.1, 2 O.s.p. uznesenie okresného súdu v napadnutej časti potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p..

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ podal návrh na začatie konania dňa 10.02.2012. Okresný súd vo veci vydal platobný rozkaz dňa 21.02.2012.

Vedľajší účastník oznámil vstup do konania podaním zo dňa 21.02.2012 doručeným okresnému súdu dňa 23.02.2012. Zároveň pripojil aj plnú moc pre advokáta.

Vedľajší účastník voči platobnému rozkazu podal odpor, v ktorom vzniesol námietku premlčania. Zároveň uplatnil náhradu trov konania.

Podaním zo dňa 25.05.2012 navrhovateľ zobral návrh na začatie konania späť z vyššie uvedeného dôvodu.

Odvolací súd sa danou vecou zaoberal v rozsahu, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu.

Podľa ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p. platí, že ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Citované ustanovenie predstavuje špeciálnu právnu úpravu voči ustanoveniu § 146 ods. 1. Okresný súd z daného ustanovenia správne vychádzal, teda správne aplikoval príslušnú právnu normu.

V danom prípade z procesného hľadiska platí, že navrhovateľ zaviniel zastavenie konania, preto je povinný hradiť trovy konania, a to aj vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vystupuje na úspešnej strane, teda na strane odporcu.

Navrhovateľ žiadal aplikovať ustanovenie § 150 ods. I O.s.p..

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Z hľadiska ustanovenia § 150 O.s.p. za určitých okolností súd nemusí priznať náhradu trov konania úspešnému účastníkovi v prípade, ak sú splnené dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom ide skôr o výnimočný prípad, kedy súd zohľadňuje celkové okolnosti prípadu, postoj účastníkov k veci v priebehu konania a ich sociálne zázemie. Pokiaľ ide o sociálne zázemie, táto skutočnosť u navrhovateľa zrejme neprichádza do úvahy. Z hľadiska vedľajšieho účastníka nedošlo k žiadnemu pochybeniu vo vzťahu k danému ustanoveniu, ktoré by malo za následok, že existujú také dôvody, pre ktoré by mu súd náhradu trov konania nemohol priznať. Po doručení platobného rozkazu vedľajší účastník podal odpor, teda pri prvom úkone, ktorý mu patril, namietal podstatnú skutočnosť, ktorou je premlčanie nároku. Následne navrhovateľ zobral návrh bez udania dôvodov späť.

Je preto nepochybné, že pokiaľ navrhovateľ žiadal aplikovať pri rozhodovaní o trovách konania ustanovenie § 150 O.s.p., súd mu nemohol vyhovieť, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľ ani neuviedol žiaden relevantný dôvod na aplikáciu tohto ustanovenia.

V zmysle ustanovenia § 150 ods. I O.s.p. pod dôvody hodné osobitného zreteľa nemožno podradiť námietky, ktoré vzniesol zástupca navrhovateľa, a to účelnosť vynaložených trov konania, resp. právo vedľajšieho účastníka na zastupovanie.

Odvolací súd vzhľadom na námietku navrhovateľa si dovoľuje poukázať na ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Podľa odkazu pod písm. 10a je takouto organizáciou vedľajší účastník v zmysle zákona č.250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie umožňuje takémuto subjektu vstúpiť do konania, pretože ide o hlavnú činnosť danej organizácie, ktorou je ochrana práv podľa citovaného predpisu a túto ochranu môže združenie poskytovať aj v rámci súdneho konania.

Z ustanovenia § 137 O.s.p. nepochybne vyplýva, že trovami konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, okrem iného aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu.

Článok 47 ods. 2 Ústavy SR zaručuje každému právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi organmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Občiansky súdny poriadok upravuje takéto podmienky v ustanovení § 22 a nasl.. V zmysle § 25 ods. I O.s.p. ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta.

Je nepochybné, že vedľajší účastník je riadnym účastníkom v zmysle citovaného ustanovenia, teda v súlade s citovaným článkom Ústavy SR aj Občianskym súdnym poriadkom má právo vždy si zvoliť na zastupovanie advokáta.

Z ničoho nevyplýva, že vedľajší účastník, v danom prípade združenie založené na ochranu spotrebiteľov, sa nemôže dať v konaní zastúpiť advokátom. Združenie môže v konaní vystupovať samostatne alebo prostredníctvom zástupcu. Ak zákon garantuje právo na zastúpenie účastníka v súdnom konaní, pochybnosť navrhovateľa o účelnosti vynaloženia takýchto trov je v rozpore so zákonnou garanciou na právo zastúpenia. Ak by súd prijal záver navrhovateľa, musel by taktiež položiť otázku, či je nutné, aby vo všetkých sporoch navrhovateľ sa nechal zastupovať advokátom, to znamená, že navrhovateľ je zastúpený po odbornej stránke advokátskou kanceláriou, avšak na druhej strane toto právo pre druhého účastníka popiera s poukazom na to, že zbytočne sa navyšujú trovy konania. Správne argumentoval vedľajší účastník, že trovy konania by sa nenavyšovali, pokiaľ by navrhovateľ takéto žaloby nepodával, resp. nepodával by také žaloby, keď nárok je evidentne premlčaný. V súvislosti s takýmito žalobami by navrhovateľovi nevznikla povinnosť hradiť úspešnému účastníkovi trovy konania.

Pokiaľ navrhovateľ vytýka, že vedľajší účastník splnomocňuje advokáta na zastupovanie v tisíckach sporov, odvolací súd poukazuje na to, že podobný argument možno použiť aj na posúdenie navrhovateľa, ktorý taktiež podáva množstvo žalôb, pričom je právne zastúpený, keďže mu to zákon dovoľuje. Ako je odvolaciemu súdu známe z rozhodovacej činnosti, navrhovateľ taktiež používa formulárové odvolania, ktoré podáva tie isté do rôznych sporov, prípadne s malými obmenami, túto skutočnosť vytýka vedľajšiemu účastníkovi, ktorý správne poukazuje na to, že pokiaľ je podstatnou otázkou premlčanie, nie je dôvod uvádzať iné formulácie. Taktiež treba zdôrazniť, že pokiaľ navrhovateľ argumentuje rovnakým spôsobom, možno očakávať aj rovnakú protiargumentáciu zo strany vedľajšieho účastníka, keď reaguje na rovnaké námietky.

Z námietok navrhovateľa vyplýva, akoby chcel vytvoriť nerovné podmienky pre účastníkov v konaní, keď navrhovateľ je právne zastúpený a toto právo vedľajšiemu účastníkovi ako riadnemu účastníkovi upiera. Popiera tak základný princíp „rovnosti zbraní“. Právo vedľajšieho účastníka vstupovať do tzv. spotrebiteľských sporov je dané článkom 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, kedy sa jej ukladá zabezpečiť vysoký stupeň ochrany spotrebiteľov ako aj podporovať právo spotrebiteľov na informácie a na vytváranie združení na ochranu svojich záujmov. Právo spotrebiteľov na vytváranie týchto združení upravujú príslušné smernice EÚ, napr. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/27/ES, Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/ES, ako aj článok 38 Charty základných práv EÚ.

Právo na právne zastúpenie vedľajšieho účastníka, spotrebiteľského združenia - právnickej osoby, advokátom, deklaruje aj rozsudok Súdného dvora (druhá komora) zo dňa 22.12.2010 vo veci C-279/09 DEB Deutsche Energiehandels und Beratungsgesellschaft mbH proti Spolkovej republike Nemecko, v ktorom sa konštatuje, že zásada účinnej súdnej ochrany, ako je ustanovená v článku 47 Charty základných práv EÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby. Z toho vyplýva, že aj právnické osoby musia mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

K námietkam ohľadom úkonu právnej pomoci - prevzatie a príprava zastúpenia odvolací súd poukazuje na argumentáciu vedľajšieho účastníka, pričom treba zdôrazniť, že v danom prípade ide o vzťah medzi vedľajším účastníkom a jeho právnym zástupcom, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že vzhľadom na to, že vedľajší účastník udelil plnú moc právnemu zástupcovi na zastupovanie, muselo dôjsť k prevzatiu a príprave zastúpenia práve na základe takéhoto právnemu úkonu, inak by nemohol právny zástupca vedľajšieho účastníka v konaní zastupovať.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 224 ods.1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods.1 O.s.p., keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný vedľajší účastník, preto mu patrí náhrada trov odvolacieho konania, ktorá pozostáva z jedného úkonu právnej pomoci v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Právny zástupca vyúčtoval jeden úkon právnej pomoci vo výške 14,11 eur za podanie

vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 02.08.2012 podľa § 14 ods. 3 písm.b/ advokátskej tarify + paušál 7,63 eur, spolu 21,74 eur, k tomu DPH 20 % , spolu 26,09 eur.

Odvolací súd v danom prípade zastáva iný názor pri výpočte odmeny za právne zastupovanie v odvolacom konaní v prípade, ak odvolanie bolo podané len do trov konania s prihliadnutím na principiálnu zásadu, že vo všetkých prípadoch súd rozhoduje rovnako. Túto úvahu odôvodňuje tým, že v súdnej praxi nastalo niekoľko prípadov, keď predmetom konania vo veci samej boli vysoké hodnoty, a predmetom odvolania sa stali len trovy konania vo vzťahu k nesprávnemu výpočtu, ktorý predstavoval rádovo sumy do 10 eur. V takomto prípade by mohla nastať situácia, kedy odmena za právne zastúpenie v prípade rozhodovania o trovách konania by bola nepomerne vysoká a neodôvodnená.

Preto odvolací súd v takomto prípade vychádza zo skutočnosti, že tarifná odmena advokáta za zastupovanie v odvolacom konaní, pokiaľ predmetom je výška priznaných trov, vyplýva z tarifnej hodnoty, ktorá predstavuje výšku namietaných trov konania, pričom tento nárok posudzuje podľa § 10 citovanej vyhlášky, pretože skutočným predmetom konania, v ktorom v danom prípade sa poskytujú právne úkony pomoci, v ktorých advokáti, či účastníci argumentujú, je len výška trov konania. V danom prípade odvolací súd vychádzal z namietanej hodnoty, ktorou je suma 86,04 eur. V zmysle ustanovenia § 10 ods.1 citovanej vyhlášky potom patrí odmena advokátovi vo výške 16,60 eur + režijný paušál vo výške 7,63 eur, spolu 24,23 eur, k tomu odmena DPH 20 % 4,85 eur, spolu by odmena predstavovala 29,08 eur. Vzhľadom na to, že uplatnená suma v súlade s ustanovením § 151 O.s.p. je nižšia, súd priznal trovy odvolacieho konania v súlade s týmto návrhom.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.